

19. Han sitter på en bänk i det förgångna.

Jag tog dej för en annan
när du kom i den brinnande trappan.
Din skugga såg ut som en mästermans.
Jag är förtrogen med bilan, ser du.
Hade den dag efter dag i strupen
en utdragen halshuggning. Månad för månad.
Bödeln måttade illa, tyckte
jag kunde skiljas från sången ändå.
Jag vägrade.
Han gav mej en plats här medan jag levde.

Bilan lyftes himmelshögt.
Hans halssenor spändes som snören.
Den svettiga bröstkorgen skalv.
Jag såg Stockholm tätna kring mej
där jag låg på den knaggliga gatstenen.
Järntorget jäktade skaror
lämnade plats för koleradrängar och knektar
gesäller, bodjäntor, timmermän.
En stad som bar sitt förlorade i sej
stod böjd över mej och gav mej sin kraft.
Bilan föll.
Jag vägrade.
Aldrig var sången mera min egen.

En natt i mars gav han upp.
Nu kan jag röra mej fritt.
Som du hör på de andra
är min dialekt redan gångbar här.

Är valven för låga för sång, menar du?
Det är det som gör sången möjlig.
Om du avstår din hörsel
hör du den häftiga musiken.